

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2005 r. — El Corte Inglés, S.A. przeciwko OHIM

(Sprawa T-443/05)

(2006/C 74/46)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: El Corte Inglés, S.A. (Madryt, Hiszpania) [Przedstawiciel: Juan Luis Rias Zurdo, abogado]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Juan Bolaños Sabri

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 21 września 2005 r. w sprawie R 1191/2004-1, w zakresie w jakim oddalając odwołanie skarżącej, dopuszcza do rejestracji zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 2.456.242 „PIRAÑAM DISEÑO ORIGINAL JUAN BOLAÑOS” w klasie 25,
- odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 2.456.242 „PIRAÑAM DISEÑO ORIGINAL JUAN BOLAÑOS” dla klasy 25,
- obciążenie samej strony pozwanej lub strony pozwanej i ewentualnych interwenientów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Juan Bolaños Sabri

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „PIRAÑAM DISEÑO ORIGINAL JUAN BOLAÑOS” (zgłoszenie nr 2.456.242) dla towarów z klasy 16, 21 i 25

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprawie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Hiszpańskie słowne znaki towarowe „PIRANHA” dla towarów z klas 25 (nr 790.520) i 18 (nr 2.116.007)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia dla towarów z klasy 25

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie zaskarżonej decyzji i odrzucenie sprzeciwu w całości.

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2005 r. przez Plantations de Mbanga przeciwko Komisji

(Sprawa T-447/05)

(2006/C 74/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: spółka Plantations de Mbanga (SPM) SA (Douala, Kamerun) [Przedstawiciele: P. Soler Couteaux, S. Cahn, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 2015/2005 z dnia 9 grudnia 2005 r. w sprawie przywozu bananów pochodzących z krajów ACP w ramach kontyngentu taryfowego ustanowionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1964/2005 w sprawie stawek celnych mających zastosowanie do bananów w styczniu i lutym 2006 r.,
- obciążenie Komisji i Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zmian szczególnego systemu kontyngentów obowiązujących w handlu z państwami trzecimi, stanowiącymi środki wspólnej organizacji rynku bananów, rozporządzeniem Rady (WE) nr 1964/2005⁽¹⁾ między innymi przyznano Komisji kompetencje w zakresie ustanawiania przepisów niezbędnych do wykonania tegoż rozporządzenia, jak również przepisów przejściowych w zakresie dysponowania kontyngentem taryfowym na banany pochodzące z krajów AKP. W tych okolicznościach Komisja utrzymała w swym rozporządzeniu nr 2015/2005 z dnia 9 grudnia 2005 r.⁽²⁾ w miesiącu styczniu i lutym 2006 r. poprzednio obowiązujący system udzielania pozwoleń na przywóz oparty na danych historycznych⁽³⁾, który był początkowo przewidziany rozporządzeniem nr 896/2001. Niniejszą skargą wniesiono o stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 2015/2005.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi, że z racji ustanowienia w art. 3 i 4 rozporządzenia nr 2015/2005 systemu rozdziału pozwoleń na przywóz opartego na danych historycznych i wprowadzeniu nietradycyjnych podmiotów gospodarczych, rozporządzenie to narusza:

- postanowienia umowne w ramach, których funkcjonuje rynek bananów;
- filozofię i zasady zawarte we wspólnotowych przepisach dotyczących wspólnej polityki rolnej, wspólnej organizacji rynku bananów oraz rozpatrywanych postanowieniach regulacji wspólnotowych;
- zasady zawarte w art. 81 i 82 WE, jako że pozwala działającym od dawna podmiotom gospodarczym na kolektywne nadużywanie pozycji dominującej przyznanej im zdaniem skarżącej na mocy przepisów prawa oraz dlatego, że sprzyja innym praktykom antykonkurencyjnym na wspólnotowym rynku bananów;
- zasady wyrażone w art. 87 WE, jako że jego konsekwencją jest przyznanie w sposób selektywny znacznych korzyści finansowych pewnym działającym od dawna dużym importerom tradycyjnym, dokonującym w przeszłości istotnego przywozu, którzy uzyskaliby możliwość czerpania zysków z odsprzedaży bezpłatnie uzyskanych nienależnych pozwoleń;
- zasadę proporcjonalności, jako że nie pozwala na tworzenie i rozwój działalności wiarygodnych i zdolnych do utrzymania się na rynku nietradycyjnych importerów w, gdyż mogą oni istnieć wyłącznie wspierając się na importerach tradycyjnych; ponadto skarżąca podnosi, że rozporządzenie, o stwierdzenie nieważności którego wnosi, nie pozwala również producentom bananów AKP na czerpanie sprawiedliwych korzyści z preferencji przyznanych bananom AKP, gdyż zyski z tego systemu są w zbyt daleko idącym zakresie przejmowane przez pewnych działających od dawna dużych importerów tradycyjnych;
- zasadę niedyskryminacji, jako że traktuje w sposób pozornie równy wszystkich importerów tradycyjnych ACP, podczas gdy w istocie niesłusznie uprzywilejowuje pewnych działających od dawna dużych importerów tradycyjnych.

Na koniec skarżąca wskazuje również na poparcie swych żądań, że nastąpiło naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań i swobody wykonywania działalności zawodowej.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1964/2005 z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie stawek celnych w odniesieniu do bananów (Dz.U. L 316 z 2.12.05).

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2015/2005 z dnia 9 grudnia 2005 r. w sprawie przywozu bananów pochodzących z krajów ACP w ramach kontyngentu taryfowego ustanowionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1964/2005 w sprawie stawek celnych mających zastosowanie do bananów w styczniu i lutym 2006 r. (Dz.U. L 324, str.5).

(³) Zaskarżony przez skarżącą w zawisłej przed Sądem sprawie T-128/05.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2005 r. — Automobiles Peugeot i Peugeot Nederland przeciwko Komisji

(Sprawa T-450/05)

(2006/C 74/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Automobiles Peugeot SA (Paryż, Francja) i Peugeot Nederland NV (Utrecht, Niderlandy) [Przedstawiciele: O. d'Ormesson, N. Zacharie, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności sentencji decyzji wraz z uzasadnieniem;
- ewentualnie, zmiana art. 3 decyzji wraz z jego uzasadnieniem poprzez obniżenie grzywny w wysokości 49,5 mln EUR;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005)3683 wersja ostateczna z dnia 5 października 2005 r., wydanej w ramach postępowania na podstawie art. 81 Traktatu WE (sprawy 36.623, 36.820 i 37.275 — SEP i in. przeciwko Automobiles Peugeot SA), w której Komisja uznała, iż stosowane przez skarżące praktyki mające na celu ograniczenie wywozu pojazdów silnikowych ograniczają konkurencję. Zaskarżona decyzja dotyczyła w szczególności indywidualnych środków podejmowanych przez skarżące względem koncesjonerów, jak system premii dla koncesjonerów, zachowawcza strategia kampanii promocyjnych, ograniczone zaopatrzenie koncesjonerów, bezpośrednie polecenia. Tytułem żądania ewentualnego skarżące wnoszą ponadto o obniżenie kwoty grzywny nałożonej przez Komisję.

Na poparcie swych żądań skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła w decyzji postanowienia art. 81 ust. 1 Traktatu WE, ponieważ uznała środki podjęte przez skarżące za mogące zaliczać się do „porozumień” w rozumieniu tego artykułu.

Tytułem żądania ewentualnego skarżące podnoszą zarzuty oparte na błędach faktycznych, błędnej ocenie faktów oraz naruszeniu prawa w związku z uznaniem przez Komisję, że system wynagradzania koncesjonerów miał cel antykonkurencyjny w rozumieniu art. 81 ust. 1 Traktatu WE. Skarżące kwestionują ponadto ocenę czasu trwania naruszenia przeprowadzoną przez Komisję w zaskarżonej decyzji, ponieważ ich zdaniem Komisja popełniła błąd faktyczny oraz dokonała błędnej oceny faktów, co według skarżących doprowadziło do wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia decyzji.